ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 13.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:
Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 12.
Ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα ἀνησυχῶς ἢ καὶ ἐξαμηνιαίως εἰς δύο ἴσας δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»
Ἐν ὁδῷ Βουλῆς, 28, ἐπὶ τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Νέας Ἀφροῦτου.
Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — *27 Μαΐου 1884.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΝ. Τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα Ἀττικῆς. — Ἐντυπώσεις Τατοΐου. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Περὶ τῆς ἐν τῷ φύλλῳ μεσαιωνικῆς διατριβῆς. — Ἐπιστολαί. — Ἡμερολόγιον. — Ἑβδομάς. — Ἀπαντήσεις. Ἄνευ ἐρωτήσεων. — Αἰνίγματα. — Ἐρωτήσεις μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαί.

ΦΥΛΛΟΝ: Τίνες ἦλθον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Σ. Γ. Παπαγιωτοπούλου. — Ἀνέκδοτον ἀπόσπασμα ἐκθέσεως τοῦ στρατηγοῦ Δ. Ἐδμορφοπούλου. — Ὁ Ῥαιώνης καὶ ὁ Κοῦκκος ὑπὸ Κ. Ἱεροκλέους. — Τὸ Τυχαῖον δυστύχημα. — Φιλίλληνες. — Ἡ Μαυροβουνιώτισσα (μυθιστόρημα). — Ἐθνογραφικά.

ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

(Ὠρωπός, Σάλεσι, Μπούγα).

Ὁ Δῆμος Ὠρωπίων (ἄλλοτε Περαίας) εἶναι ὁ ἀκρότατος πρὸς βορρᾶν δῆμος τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς, συνορεύων τῇ Βοιωτίᾳ κατὰ τὴν Ταναγρικήν. Περιλαμβάνει δύο δήμους τῶν ἀρχαίων, τὴν περίφημον πόλιν τοῦ Ὠρωποῦ, περὶ ἧς τοσοῦτος πόλεμος μεταξὺ Βοιωτῶν, Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ἰδίως κατὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον, καὶ τὸν Δῆμον Σφενδάλης, μεταξὺ Δεκελείας καὶ Τανάγρας. Παρὰ τὸν Ὠρωπόν, ὑψοῦτο τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιαράου, τοῦ θεανθρώπου τούτου μάντεως, ὃν πρῶτοι οἱ Ὠρώπιοι ὡς θεὸν ἐτίμησαν. Ὁ τόπος οὗτος τῶν ὀνείρων παντὸς εὐσεβοῦς ὑπῆρξε πάντοτε ἐν ἀμφισβητήσει μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, οὐδ' οἱ Γεωγράφοι πάντες συνεφώνησαν, ὅ,τι μὲν περιλαμβάνοντες αὐτὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Τὰς ἀμφισβητήσεις ταύτας, περὶ κατοχῆς καὶ κυριότητος τῆς Ὠρωπίας, κατέπαυσεν ἡ κατάκτησις τῶν Θηβῶν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. Ἀπὸ καταλήψεως κατόπιν εἰς κατάκτησιν περιελθόντες οἱ Ὠρώπιοι καὶ Σφενδαλεῖς δὲν ἔσχον φαίνεται τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ ἐρίσωσι περὶ κατοχῆς καὶ κυριότητος τῆς χώρας των, οὐδὲ οἱ Θηβαῖοι, οὐδὲ οἱ Ἀθηναῖοι, διότι πάντες ἐστέναζον ὑπὸ ξενικὸν ζυγὸν καὶ ἰδίως τὸν τελευταῖον τῶν Ὀθωμανῶν.

Ὁ Τοῦρκος βεβαίως ἐν τῷ Δήμῳ Ὠρωπίων δὲν εὗρεν Ὠρωπίους καὶ Σφενδαλεῖς, οὐδὲ ναὸν Ἀμφιαράου, οὔτε ὄνειρον ἄλλο ἐπεδίωκεν ἢ τὴν ἁρπαγὴν καὶ τὴν ἐξισλάμισιν· ἡ πόλις τοῦ Ὠρωποῦ καὶ ἡ Σφενδάλη ἦσαν ἔρημοι· ἀντ' αὐτῶν εὗρε διάφορα ἄλλα χωρία ὑπὸ τῶν ἀρεμανίων ἀδελφῶν ἡμῶν Ἀλβανῶν κατεχόμενα. Ὁ δεσπόζων τοῦ εὐβοϊκοῦ κόλπου Κάλαμος, τὸ ἡρωϊκὸν Σάλεσι, τὸ Μαρκόπουλον, τὰ Μπούγα, τὸ Μίλεσι, ἀντέστησαν εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ὀθωμανῶν, ἐνικήθησαν, δὲν ἐστέρξαν ὅμως νὰ ἐξισλαμισθῶσιν οἱ ἀρειμάνιοι Ἀλβανοὶ καὶ οὕτως ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἀπηνῆ καὶ ὑπέρογκον φορολογίαν τῶν *δημητριακῶν προϊόντων* των· τὴν τοῦ πολυθρυλήτου *ἰμπρόυ* (γιομόρου).

Ὁ τύραννος ὅσῳ αὐθαδὴς ἦτο πρὸς τὰ ἀλλόθρησκα ἔθνη, τοσοῦτῳ ἀνεκτικὸς ἐδείκνυτο πρὸς τὰ ἱερὰ τεμένη καὶ τὰς μονάς, ὧν τὰ κτήματα ὡς βακούφικα ἐσέβετο. Τὰ χωρία Κάλαμος, Μαρκόπουλον καὶ Μίλεσι δι' αὐτὸν τὸν λόγον, βεβαίως, διετηρήθησαν ἐν σχετικῇ ἀνεξαρτησίᾳ τῆς γῆς αὐτῶν, διότι δύο εὐεργετικαὶ Μοναὶ εἶχον ἀπ' αἰώνων ἱδρυθῆ ὑπὸ εὐσεβῶν ἐκεῖ, ἔνθα ἄλλοτε ἠγείρετο ὁ τοῦ Ἀμφιαράου ναός: ἡ μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ἡ τοῦ Καλολειβαδίου.

Τὴν θλιβερὰν ὅσῳ καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν τῶν ἄνω χωρίων, τὴν τοῦ Συκαμίνου, τοῦ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν κειμένου, καὶ τὴν τοῦ Ὠρωποῦ, οὐδόλως ὑπομιμνήσκουσαν τὴν παλαιὰν αὐτοῦ δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον, θὰ ἱστορήσωμεν ἄλλοτε ἐν τῇ «Ἑβδομάδι», διότι καὶ ὁ χῶρος ἐλλείπει εἰς τὸ τῆς «Ἑβδομάδος» φύλλον καὶ ἡ παράκλησις πρὸς ἀπαθῆ ἐξιστόρησιν τῶν ἐν Ὠρωπῷ μοι διεβιβάσθη πολὺ ἀργά.

Ἐν προσεχεῖ ἐπιστολῇ μου θὰ ἐξιστορήσω τὴν τοῦ ἡρωϊκοῦ Σάλεσι ἱστορίαν καὶ τὴν τοῦ Μπούγα, τοὺς ἀγῶνας τῶν Σαλεσίων κατὰ τῶν τούρκων, τὴν σφαγὴν παντὸς ἄρρενος Σαλεσίου καὶ Μπούγα μέχρι τῆς ἡλικίας τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ἡρώδου, καὶ τέλος τοὺς ἀγῶνας τῶν αὐτῶν ἀνδρείων, ἀλλ' ἀτυχῶν καὶ πτωχῶν χωρικῶν κατὰ τῶν ἀγοραστῶν τῶν δικαιωμάτων τοῦ τούρκου Μπέη, Λαπιδᾶ καὶ Τσιγγροῦ.

Τὰ ἐκ τῶν δύο τούτων χωρίων εἰσοδήματά του, ἐκ δημητριακῶν καρπῶν, ἠθέλησε ν' αὐξήσῃ ὁ κ. Τσιγγρός, μονονοῦ δὲ καὶ νὰ εἰσπράξῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν παρὰ τοῦ ἔθνους καταργηθεῖσαν δεκάτην!!

Ἔκτοτε χρονολογοῦνται αἱ πίσσεις, περὶ ὧν προσεχῶς. Χ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΤΟΪΟΥ

[Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἄγγλου D...].

Περὶ τὴν 9 τῆς πρωΐας εἰσήλθομεν μετὰ τῶν φίλων... εἰς τὸ κτῆμα τοῦ βασιλέως. Τὸ πᾶν παρουσιάζει πέριξ ὄψιν ἐπιβάλλουσαν ὡς ἐκ τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῆς μεγαλειότητος τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ τοῦ ἀμείπτου γοήτρου τῆς δημοκρατικῆς φύσεως, ἥτις ἀφθόνως ἐπροίκισε τὸ Τατοΐον διὰ τῶν ποικίλων δώρων της. Καὶ ἡ τοῦ Τατοΐου φύσις εἶναι ἄξοχος, ἐτελειοποιήθη δ' οὐχ ἧττον, ἂν εἶνε ἐπιτετραμμένη ἡ ἔκφρασις, ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἐξαιρέτου ἀντιπροσώπου αὐτῆς κ. Μύντερ, διευθυντοῦ τῆς Β. ἐπαύλεως. Ὥστε εἶναι ζήτημα, προκειμένου περὶ Τατοΐου, ὡς ἔχει σήμερον, ἂν ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ἐν ἀναλογίᾳ ἰδίᾳ τὸ γνωστόν: Τατοΐον *nascitur non fit.* Ἐχαρεισθήσαν βεβαίως καὶ τὰ δύω, φύσις δηλ. καὶ Μύντερ ὅπως καταστήσωσι τὸ κτῆμα ὅσον εἶναι βασιλικόν. Ἀμφιβάλλω δὲ πολὺ ἂν οἱ πρῶην Θεοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἦσαν ἔτι εἰς τὰ πράγματα, ἤθελον ἐπιτρέψει εἰς τὸν Γεώργιον νὰ κατοικῇ τὸ θέρος ἔπαυλιν, ἣν οὐχὶ ἀλόγως ἠδύναντο νὰ ἐκλέξωσιν ὡς πρόχειρον ἐνδιαίτημα ὁσάκις κατήρχοντο δι' ὑποθέσεις τῶν ἐκ τοῦ ἀθανάτου Ὀλύμπου εἰς τὴν γῆν.

Τὸν κ. Μύντερ συνηντήσαμεν μετ' ὀλίγον ἐπανερχόμενον ἐκ τῆς κυνηγετικῆς ἐκδρομῆς του ἀνὰ τὸ κτῆμα, λίαν δὲ φιλοφρόνως μᾶς εἰσήγαγεν εἰς τὴν ἰδίαν κατοικίαν, ὅπου ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ γραφείου του εἶδον μεταξὺ ἄλλων ἀνοικτῶν βιβλίων τὰ *Πάρεργα καὶ παραλίπομενα* τοῦ Σοπενχάουερ· διότι ὁ βοτανικὸς οὗτος ἀνὴρ καταγίνεται κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του καὶ εἰς μελέτας ἄλλας, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῆς γενέσεως τῶν ὄντων. Εἶναι ὁπαδὸς τοῦ ἡμετέρου Δάρβινου καὶ συζητεῖ ὑπὲρ τῶν γνωμῶν ἐκείνου μετὰ πεποιθήσεως, ἣν ἀμυδρῶς εἰκονίζει ἡ στιβαρά του χεὶρ ἐν τῇ ἀγγλικῇ χειραψίᾳ καὶ ἡ πλήρης ὑγιείας εἰλικρινὴς καὶ τιμία φυσιογνωμία του. Συνήψαμεν ἀκροβολιστικῶς διάλογον ἐπὶ ποδός, ἐνῷ ὁ ὑπηρέτης προσέφερεν ἡμῖν ζανθὸν ἐξαίρετον οἶνον τοῦ Τατοΐου ἀμιλλώμενον πρὸς τὸν ἄριστον Μετερνίχειον Johannisberg. Καὶ ἠκούοντο ἐκεῖ γνῶμαι ἐπὶ τοῦ *περὶ ζωῆς ἀγῶνος (struggle for life)* τοῦ Δαρβίνου καὶ τῆς *περὶ ἐξελίξεως* θεωρίας αὐτοῦ, ἀνεφέρετο δὲ ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Vogt ὅτι αἱρετώτερον νὰ ἦναί τις τελειοποιημένος πίθηκος ἢ Ἀδὰμ ἐκπεπτωκώς, ὅτε ὁ ὀφθαλμὸς προσέπεσεν ἐπὶ μικρᾶς εἰκόνος ἀνηρτημένης εἰς τὸν τοῖχον, ἧς τὴν ὑπόθεσιν ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ μὴ ἀποσιωπήσω. Ἡ σεμνὴ καὶ χριστιανικωτάτη βασίλισσα Ὄλγα προσεπαθήσε, φαίνεται, ν' ἀποτρέψῃ τὸν κ. Μύντερ ἀπὸ τῆς πεποιθήσεως, ἣν οὗτος ἐσχηματίσε περὶ τῶν τοῦ

Κόσμου, προσφυέστατον δ' ἐπιχείρημα τῇ παρέσχεν ὁ Βασιλικὸς Αὐτῆς χρωστὴρ ἐν τῇ ἀληθῶς πολυτίμῳ διά τε τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἐκπέλεσιν εἰκόνι, περὶ ἣς προέκειται καὶ ἣν ἰδίᾳ ἔπραξε χειρί. Ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ πολεμηθῇ ἡ Δαρβίνειος θεωρία τῆς ἀνελίξεως καὶ ἰδού πως πολεμεῖται. Ἡ ἀρχὴ πρὸς τὴ ἀριστερὰ τοῦ μικροῦ πίνακος εἶναι διαβήτης ἁπλοῦς ἐκ τῶν συνήθων, ὅστις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ εἰκόνι ἑξάκις φέρων ἑκάστοτε βαθμιαίαν, συμφώνως τῇ Δαρβινείῳ θεωρίᾳ, τελειοποίησιν μέχρις οὗ τέλος κατανταᾷ εἰς παράστασιν ὄντως ἀνθρώπου φέροντος τοὺς χαρακτῆρας αὐτοῦ τοῦ κ. Μύντερ· οὕτω δὲ φαίνεται διὰ τοῦ *διαβήτου - ἀνθρώπου* τῆς εἰκόνος ὅτι ὁ πρῶτος ἀνιὼν τοῦ κ. Μύντερ ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἀνδρὸς μηχανικοῦ θὰ ἦτο ὁ διαβήτης κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου. Ἡ βασίλισσα ἐνίκησεν, ἀλλ' ὁ κ. Μύντερ εἶναι κάτοχος κειμηλίου πολυτιμοτάτου, ὅπερ βεβαίως ἀξίζει πολλὰς θεωρίας. Ἴσως δὲ καὶ ὁ Δαρβῖνος αὐτὸς θὰ μετέβαλε γνώμην ἀφέναντι ἐπιχειρήματος τόσον πειστικοῦ.

Μετ' ὀλίγον ὁ περιποιητικώτατος Δανὸς διευθυντὴς ὡδήγησεν ἡμᾶς εἰς τὰ κυριώτερα τοῦ βασιλικοῦ κτήματος μέρη, ἀποκαμὼν ν' ἀκούῃ κομβολόγιον ἐπιφωνημάτων δικαίου θαυμασμοῦ ἐκφερομένων ἐν χορῷ παρ' ἡμῶν. Καὶ τίς ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ τὰς ποικίλας ἐπιφωνήσεις ἐπὶ τῇ προσμειδιώσῃ θέᾳ τοῦ ἐξόχου δημιουργήματος τῆς Φύσεως, ὅπερ καλεῖται *Τατδί* παρουσιαζὸν καὶ ἐν τῇ ὀνομασίᾳ του ταύτῃ, καίτοι μὴ ἑλληνικῇ, παράδοξόν τινα τρυφερότητα. Ἀλλ' ἐνῷ ἡ ὅρασις ἡμῶν οὕτως ἀνεπαύετο εἰς τὰ ποικίλα πέριξ πράσινα καὶ τὴν ἀκοήν μας ἐκήλει μετὰ τοῦ ψιθύρου ὑπὸ τὴν πεύκην τὸ σποραδικὸν τῆς ἀηδόνος ἆσμα, ὁ ἀτόμαχος ἀμελίκτος τοῦ ῥωμαντισμοῦ ἐχθρὸς καὶ ὀπαδὸς τῆς πραγματικῆς σχολῆς ἔτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα πρὸς τὸν καλὸν τοῦ Τατοίου ξενοδόχον, ὅστις θέλει βεβαίως μοι ἐπιτρέψει μίαν φιλικὴν παρατήρησιν. — Ὡς μοὶ εἶπον, τὸ ὄνομά του Ἑλληνιστὶ ἔχει σημασίαν ἥκιστα εὐηδῆ οὐδὲ συνδυάζεται πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην διανυχὶ στιλπνότητα τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ὁ ξενοδόχος ὀνομάζεται ἀφελέστατα κύριος *Λύγδας* μολονότι δὲ λίαν ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ἐκπροσωπεῖ χάριν τοῦ ὀνόματός του τὴν μόνην κηλῖδα τῆς ἐκδρομῆς μας μέχρι Τατοίου. Σπεύσον πρὸς Θεοῦ κ. Λύγδα ν' ἀλλάξῃς τὸ ὄνομά σου, τὸ ὁποῖον πιθανὸν νὰ ἤρμοζεν εἰς πολλοὺς οἰκονομικοὺς ἢ ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ἀνατολικοῦ Κράτους (ἐλπίζω ὄχι τῆς Ἑλλάδος!) ποτὲ ὅμως εἰς τὸν ξενοδόχον τοῦ Τατοίου.

Μετὰ λαμπρὸν πρόγευμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐπεσκέφθημεν τὰς κομψὰς καὶ ἀφελῶς κυτρεπισμένας οἰκίας τῆς Β. οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς. Ὁ ἐξώστης τῆς Β. κατοικίας εἶναι μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του διὰ τὴν μαγευτικῶς ἐνώπιόν του ἐκτυλισσομένην φυσικὴν ποικιλίαν. Ἐκπεσθεν διεκρίναμεν τὴν νέαν φυτείαν κυπαρίσσων;

1. Ὁ ἀγαθὸς ξένος φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ τὰ καθ' ἡμᾶς.

ἣν ὁ κ. Μύντερ ἐνδελεχῶς παρακολουθεῖ ἀποβλέπων εἰς τὸ προσοδοφόρον αὐτῆς μετά τινα χρόνον, ὡς ἐκ τῆς προσδοκωμένης ξυλείας. Ἀλλὰ τὸ Τατοῖον ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦναι καὶ ὁ ἀπομακρυσμένος χορηγὸς ὁπωρῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἀφοῦ τοσαύτη κατεβλήθη ἐπιτυχὴς φροντὶς πρὸς εἰσαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ κλάδου τούτου τῆς καλλιεργείας, τὸ δὲ ἐκ 32,000 στρεμμάτων κτῆμα ἀφθονεῖ καὶ ὑδάτων χάριν τῆς ἐργασίας τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Πρὶν ἀναχωρήσωμεν ἐπεσκέφθημεν τὸν πλούσιον περιστερεῶνα καὶ τοὺς ὀρνιθῶνας ἐπιστημονικῶς συντηρουμένους. Ἐξέρομεν ἐτίσης τὸ μέγαρον τῶν χοίρων τοῦ κτήματος κενὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· διότι, οἱ κάτοικοι δὲν συνεδρίαζον, ἀλλ' ἠσχολοῦντο. Ἴσως μακρὰν ἀπὸ τοῦ εἰς ἔργα ἄξια τοῦ προορισμοῦ των. Εὐθὺς δὲ πλησίον εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἐπιβάλλουσαν αἴθουσαν τῶν ἀγελάδων σοβαρῶς τετραγμένων καὶ ἐν πλήρει ἀριθμῷ. Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὑρίσκετο εἰς γερουσιαστικὸν μέγαρον καὶ ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν χοίρων ἐκ τοῦ γειτονικοῦ· διότι καὶ ἡ ἐντύπωσίς μου ἐκολοβώθη. Τὰ ὀνόματα τῶν Γερουσιαστῶν ἀναγινώσκονται ὑπὲρ τὴν θέσιν ἑκάστου καὶ ἐννοῶ νὰ τὰ σημειώσω χάριν τοῦ Γερμανοῦ φίλου μου ...., ὅστις ἀσχολεῖται εἰς τοιαῦτα θέματα. Ἰδοὺ ταῦτα: Σούτα, Γιάντεενα, Ἄσπρη, Λιέττα, Καράμπαπα, Τατδί, Γερμανίδα, Σαΐνα, Διαμάντω, Φλόρα, Μαργαρίτα, Σουλτάνα, Γιακουμίνα, Γύφτισσα, Μπαρμπαπέτραινα, Εἰρήνη, Μόσχω, Μούργα, Ἀμαλία, Μαρία, Αἰκατερίνη, Σοφία, Ἑλένη. Ὁποῖος πλοῦτος! Ἀλλὰ παρετήρησα ὅτι ὀνόματα τοιαῦτα φέρουσι καὶ πολλαὶ ἀβραὶ δεσποινίδες, ἃς εὐχαρίστως ἐγνώρισα ἐν Ἀθήναις καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ἐσημείωσα εἰς ἄλλο φύλλον τοῦ ἡμερολογίου μου. Ἠπόρησα διὰ τὴν ἀποθαρρυντικὴν σύμπτωσιν καὶ ἐζήτησα ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ εὐγενοῦς κ. Μύντερ, ὅστις μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν συμβαίνει τι κακὸν ἐν τῇ περιστάσει οὐδ' ἀνάρμοστον· διὸ οὐδὲ συγγνώμην αἰτοῦμαι παρὰ τῶν εὐγενῶν κυριῶν διὰ τὴν μνείαν τῶν ἄνω ὀνομάτων.

Μετὰ λύπης ὅμως εἶδον διὰ πρώτην καὶ μόνην φορὰν ἐν τῇ γῇ τῆς Ἀττικῆς μνημονευόμενον ἐν σταύλῳ ἀγελάδων ὅλως τυχαίως τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔφερε καὶ ἡ πρώτη Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος ἡ τόσον φιλόκαλος ἐκείνη δέσποινα, ἥτις μετὰ πόνου συνετέλεσεν εἰς ἐξωραϊσμὸν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀφοῦ δὲν εὑρέθη μέχρι τοῦδε μέρος τι ὅπως μετ' εὐγνώμονος μνείας ἀναγραφῇ τὸ ὄνομα τῆς Ἀμαλίας ἐν Ἀθήναις, ἐπροτίμων νὰ μὴ ἔβλεπον τὴν ἀθῶαν σύμπτωσιν ταύτην ἐν Τατοίῳ.

Ἐπεστρέψαμεν περὶ τὴν 5 μ.μ. εἰς Ἀθήνας ὅπως περισσότερον αἰσθανθῶμεν τὸν ἀφόρητον κονιορτὸν καὶ τὸν καύσωνα. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου εὗρον τὸν διδάσκαλόν μου εἰς τὰ νεοελληνικά, ὅστις μεταξὺ ἄλλων μαθημάτων χάριν ἀσκήσεως μοὶ δίδει καθ' ἑκάστην ν' ἀνακαλύπτω τὰ γνάσιμα λάθη τοῦ χαριτωμένου ἀστυνομικοῦ δελτίου τῆς πόλεως.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὸ συνδικάτον. — Ταχυδρομικὴ ἀναδόρφωσις. — Πρωτικὴ ἐκαγέλνησις.

Ἐπειδὴ ἐν Ἑλλάδι πάντες εἶναι νομομαθεῖς, ὅπως εἶναι καὶ πολιτικοὶ καὶ ἰατροὶ καὶ ἀρχιτέκτονες καὶ φιλολόγοι καὶ ποιηταί, κατα χωρίζομεν τὸ θέμα ἐφ' οὗ ἡ γνωστὴ συζήτησις περὶ τοῦ ἐγκληματικοῦ ἢ μὴ χαρακτῆρος τῶν ἐμπορικῶν πράξεων τοῦ *συνδικάτου*. Καλὸν θὰ εἶναι, καίτοι ἤδη ἀπεφάνθησαν οἱ νομοδιδάσκαλοι, πρὶν ἀποφασίσῃ ἡ δικαιοσύνη, νὰ ἀκουσθῇ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη. Ἰδοὺ τὸ θέμα: «Οἱ ἐν Ἀθήναις συστήσαντες τὴν πρὸς «ἀγορὰν λαυριακῶν μετοχῶν Ἑταιρίαν «(*συνδικάτον*, κατὰ τὴν φράσιν τινῶν) ἠ«γόρασαν ἐν γνώσει λαυριακὰς μετοχὰς «πλείονας τοῦ ἐκδεδομένου ὁλικοῦ ἀριθμοῦ «αὐτῶν, *ἠγόρασαν δὲ αὐτὰς* ἐπὶ τῷ σκοπῷ «τοῦ νὰ εἰσπράξωσιν ἀπὸ τῶν πωλητῶν «διαφορὰς ἐπὶ ποσοῦ μετοχῶν μείζονος, «ὅπερ οἱ πωληταὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕ«ρωσι πρὸς ἀγοράν· ἐξετέλεσαν πρᾶξιν «τιμωρουμένην ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου «ἢ οὔ;»

— Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς γεν. διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων ταχυδρομικὸς χάρτης τῆς Ἑλλάδος μετ' ἐπιμελείας γεγραμμένος, ἐκτετυπωμένος δ' ἐν Βενετίᾳ κομψῶς, μὲ διακρίσεις χρωμάτων καὶ εἰς κλίμακα 1,700,000. Ἐν αὐτῷ τῷ χάρτῃ βλέπει τις ὅλας τὰς γραμμὰς τῆς ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας ἐν Ἑλλάδι καὶ πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, σημειοῦνται δὲ αἱ ἀποστάσεις ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν δι' ἀριθμῶν δεικνυόντων πόσαι ὧραι ταχυδρομικαὶ χωρίζουσι τὸν μὲν ἀπὸ τὸν δέ. τώρα ἂν καταρθώσῃ ἡ Σ. Γεν. Διεύθυνσις νὰ λαμβάνωσιν οἱ συνδρομηταὶ τὰ φύλλα τακτικῶς καὶ νὰ μὴ κλέπτωνται ἀναιδῶς ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφείοις τῶν ἐπαρχιῶν *χάριν ἀγαψυχῆς*, θὰ τὴν συγχαρῶμεν ἐγκαρδίως.

—Λανθάνονται τὰ μέγιστα οἱ νομίζοντες ὅτι παρήκμασε πλέον ἡ ποίησις ἐν Ἑλλάδι· ὁ ἀναγινώσκων τὸν πρὸς τὸν κ. πρωθυπουργὸν κατὰ τὴν θεσσαλικὴν περιοδείαν του, ἀπαγγελθέντα ὕμνον, ἀφεύκτως θὰ πεισθῇ περὶ τοῦ ἐναντίου· ἰδοὺ αὐτός:

Χαῖρε σφόδρα, Χαρίλαε, χαῖρε
Χαῖρε σφόδρα χαρᾶ τοῦ λαοῦ
Φερωνύμως οὕτω καλεῖσαι
Διαχέεις χαρὰν παντάχοῦ.

Εὐεργέτης τοῦ τόπου μας εἶσαι
Καὶ χαρὰ τῆς καρδίας ἡμῶν
Φερωνύμως οὕτω καλεῖσαι
Θαραλέως προχώρει λοιπόν.

Μεσολογγίου τοῦ ἀθανάτου τὸν γόνον
Δεχομένη Ἰάσονος γῆ
Τὸν θεὸν παρακάλει τῶν ὅλων
Ἵνα τοῦτον τηρῇ ἀγιῇ.

Ὅπως σώῃ κ' Ἠπείρου τὰ τέκνα
Ἀπαλλάττων ἐχθίστου ζυγοῦ
Ὦ θεέ μου, ἃς φέρῃ εἰς πέρας
Τὰ σωτήρια σχέδι' αὐτοῦ.

Ἐπίσης πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καταχωρίζομεν περικοπὴν τοῦ κατὰ τὴν ἐτελεστὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ μαρτυρικοῦ σύλλογου *Ἰωάννης ὁ Θεολόγος* ἀπαγγελθέντος ποιήματος, ὅπως μάθωσι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἑβδομάδος» καὶ διατί ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός:

Ἀνέστη καὶ κατέρριψε τὸ κράτος τῶν δαιμόνων
ἀνέστη καὶ ἐξέπληξε τὸν νοῦν τῶν Χριστοκτόνων
ἀνέστη εἰς θαρσοποιὸν χαρὰν τῶν Ἀποστόλων
ἀνέστη καὶ ἐκρήμνισε τὰ ἕδη τῶν εἰδώλων
ἀνέστη καὶ ἐκύρωσε τὰ μεμαρτυρημένα
ἀνέστη καὶ ἀνέῳξε ναοὺς ὀρθοδοξίας
ἀνέστη καὶ αὐξήτερα μαρτύρων ἐκκλησίας
ἀνέστη καὶ ἀπέρριψε τὸ ἔθνος τῶν ἑβραίων
ἀνέστη καὶ ἐκάλεσε μαρτύρων ἔθνος νέον
ἀνέστη ἵνα γένηται ἀρχὼν πασῶν ἀρχή
ἀνέστη ἵνα εἰς αὐτὸν πᾶν ἔθνος πειθαρχῇ.

Τίνες ἦλθον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι

Εὐχαρίστως ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερον τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον πραγματείας τοῦ εὐδοκίμου φιλολόγου κ. Σ. Γ. Παναγιωτοπούλου, γνωστοῦ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ ἐκ διαφόρων ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ ἔργων κατὰ καιροὺς δημοσιευθέντων ἐν διαφόροις περιοδικοῖς, ἐξ ὧν τὰ ἐν τῷ «Ἀθηναίῳ» τῷ 1881 δημοσιευθέντα «Ἑρμηνευτικὰ καὶ Κριτικὰ εἰς τὸν Οἰδίποδα Τύραννον τοῦ Σοφοκλέους» ἔτυχον καλλίστης ὑποδοχῆς λίαν εὐνοϊκῶς κριθέντα ὑπὸ τῶν Φιλολόγων, ὡς καὶ τὰ ἐσχάτως ἐν τῷ περιοδικῷ «Πλάτωνι» καταχωρισθέντα «Ἀρχαιολογικὰ Ἀχαϊκά». Ὁ κ. Παναγιωτόπουλος ἐν τῇ ἐρεύνῃ τοῦ ζητήματος: *Τίνες ἦλθον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι*, ἐζήτησε καὶ εὗρε νέα ἄφθονα καὶ ἰσχυρὰ ἀποδεικτικὰ μέσα ἀνεκμετάλλευτα τέως ὑπὸ τῶν ἀσχοληθέντων μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὑπ' αὐτῶν δὲ χειραγωγούμενος ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸν μίτον τοῦ λαβυρινθώδους τούτου ζητήματος καὶ νὰ ἐξελέγξῃ τὰ πλημμελῆ τῆς Βυζαντ. ἱστορίας καὶ ἐν γένει τῶν μεσαιωνικῶν ἱστορικῶν μνημείων. Πάντα τὰ ἐναπολειφθέντα ἴχνη τῶν μετοικησάντων κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐν Ἑλλάδι, ἅτινα εἶνε πολλὰ καὶ παντοειδῆ, συνεδυάσθησαν δεξιώτατα μετὰ τῆς ἱστορίας· ἱστορία δέ, ἀρχ. Γεωγραφία, Ἐθνολογία, Γλωσσολογία καὶ ἐν γένει πάντες σχεδὸν οἱ κλάδοι τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ πᾶσαι αἱ σχέσεις τῶν βίων τῶν ἐξεταζομένων διαφόρων λαῶν, ταῦτα πάντα συνδυασθέντα συγκριθέντα καὶ βασανισθέντα ὑπηρέτησαν,— ὡς ὀργανικὸν ὅλον, τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Οἱ Ἀθαροι καὶ οἱ Ἀλβανοὶ τοῦ Καυκάσου, οἱ Ἰλλυριοὶ καὶ οἱ Ἠπειρῶται, οἱ Θρᾶκες καὶ οἱ Δακοὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν δέοντα κριτικὸν ἔλεγχον. Οἱ ἐν Ἑλλάδι, Ἰταλίᾳ καὶ Τουρκίᾳ Ἀλβανοί, οἱ ἐν Ῥωμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ, Τουρκίᾳ καὶ Ἑλλάδι ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα *Βλάχοι*, καὶ οἱ ἐν Κυνουρίᾳ οἰκοῦντες Τζάκωνες ἐξητάσθησαν κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον τὰ κατ' αὐτοὺς ἐξηγήθησαν καὶ ἐσαφηνίσθησαν.

Κακῶς πιστεύεται κοινῶς ὅτι καλύπτει σκότος καὶ ἔρεβος τὰ τῶν λαῶν τούτων, ὡς καὶ τὴν μεσαιωνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν· φιλοπονία καὶ δεξιὰ ἔρευνα δύνανται νὰ ὁδηγήσωσιν εἰς ἀποκάλυψιν πολλῶν, ἀνεξιχνιάστων θεωρουμένων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς πραγματείας τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου καὶ νὰ ἐπιχύσωσιν ἀρκετὸν φῶς ἐπὶ τῆς πατρίου ἱστορίας, οὕτω δὲ νὰ ἐξακριβωθῇ ἐν τοῖς πλείστοις, εἰ μὴ ἐν ἅπασιν, ὁ μεσαιωνικὸς ἡμῶν βίος, ἡ κατάστασις τῆς κυρίως Ἑλλάδος καὶ ἐν γένει τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Τὸ ζήτημα: τίνες ἦλθον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι, ἐτέθη καὶ διεζητήθη ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ οὕτως, ὅπως ἔπρεπε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τεθῇ, ὅτε ἐπεχειρήθη ἡ λύσις αὐτοῦ. Μετὰ μακροὺς φιλολογικοὺς ἀγῶνας ἐγκατελείφθη ἄλυτον, διότι αἱ ὑπάρχουσαι ἀποδείξεις δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς· ἀλλ' ὑπῆρχον λίαν ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις, ὡς ἀποδεικνύονται ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ, πλὴν δὲν ἐσκέφθησαν οἱ ἀσχοληθέντες ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως ζητήσωσιν, εὕρωσι καὶ μεταχειρισθῶσιν αὐτάς. Ἐπόμενον δὲ ἦτο οὕτω διεξαχθέντος τοῦ ζητήματος νὰ προκύψωσιν ἐκεῖνα τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα θὰ εὕρῃ ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ προκειμένῳ ἔργῳ καὶ ἅτινα ἀποφεύγομεν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ἵνα μὴ προλάβωμεν αὐτόν. Μολονότι δὲ τὸ ἔργον εἶνε ἐπιστημονικὸν καὶ κριτικόν, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς γεννᾶται ζωηρὰ περιέργεια ἐξ ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναπτύσσονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγνώστου ποικίλα γεγονότα τῆς ἀρχ. καὶ μεσαιων. ἱστορίας, τῆς Βυζαντινῆς, οἱ λαοὶ τοῦ Βυζαντ. κράτους ἐθνολογοῦνται καὶ χαρακτηρίζονται, ὁ βίος τῶν λαῶν τούτων ἐξετάζεται καὶ περιγράφεται, ὁ δὲ βίος τῶν χωρικῶν τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐκτίθεται, διέρχεταί τις εὐχαρίστως καὶ ἀπόνως μέχρι τέλους τὴν τόσον τὸ ἐπιστημονικόν, ὅσον καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐνδιαφέρον παρέχουσαν πραγματείαν ταύτην. Σημειωτέον ἐν τέλει, ὅτι καὶ ὁ κ. Σάθας εἴκασεν, ὅτι Ἀλβανοὶ μετῴκησαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ μὴ ἐρευνήσας καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη, καθ' ὅλας τὰς δυνατὰς ἀποδείξεις τὸ ζήτημα καὶ μὴ λαβὸν ὑπ' ὄψιν, καθόσον δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, μεμακρυσμένος τῆς Ἑλλάδος, τὰ ἐναπολειφθέντα τῶν μετοικησάντων ἴχνη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο καὶ νὰ γείνῃ πιστευτός, παραδεχθεὶς ἄλλως τὴν πεπλανημένην γνώμην, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ εἶνε ἀπόγονοι τῶν Ἰλλυριῶν, καὶ ἰσχυρισθείς, ὅτι ἐξ Ἰλλυρίας μετῴκησαν κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐν Ἑλλάδι, ἐνῷ ἄλλως ἔχουσι τὰ τῶν Ἀλβανῶν, μετῴκησαν δὲ ἐν Ἑλλάδι ὄχι μόνον οὗτοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι λαοὶ τοῦ Βυζαντ. κράτους, ὡς ἀποδείκνυται ἐν τῇ πραγματείᾳ ταύτῃ. Ὁ κ. Σάθας ὡσφράνθη τὴν ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τοὺς Ἀλβανούς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ἰχνηλατῶν νὰ ἀνεύρῃ καὶ δείξῃ ταύτην καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ὅπως πεισθῶσιν. Ἐν τούτοις ὁ κ. Σάθας εἶνε ἀξιέπαινος, διότι τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰργάσθη ὅσον ἠδύνατο ὑπὲρ ἔργου ἔχοντος μέγιστον τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ ἐθνικὸν ἐνδιαφέρον.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τῷ ἀξιοτίμῳ κυρίῳ διευθυντῇ τοῦ περιοδικοῦ «ἡ Ἑβδομάς».

Ἐπὶ τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Νεοελληνικὰ» δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 11 φύλλῳ τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ «ἡ Ἑβδομὰς» πραγματείας τοῦ κ. Σ. δὲ Βιάζη περὶ τῶν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐνεργειῶν τοῦ μοναχοῦ Ἀνθίμου Ἀργυροπούλου, τῶν παθημάτων αὐτοῦ, τῆς χαρᾶς του μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν του, οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν ἢ γ' ἀναιρέσωμεν. Ἐπανορθοῦμεν μόνον ἀνακριβείας τινάς, ἃς περιέχει ἡ πραγματεία τοῦ κ. Βιάζη καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν σχηματισμὸν τάγματος ἑλληνικοῦ ἐν Κερκύρᾳ, ὅτε ἡ Ἑπτάνησος ἐπροστατεύετο ὑπὸ τῆς Ῥωσίας.

Τῷ ὄντι τάγμα ἑλληνικὸν συνέστη ἐν Κερκύρᾳ μετὰ τὴν ἐκ Πάργας ἀπέλευσιν τῶν ἡρώων τοῦ Σουλίου, ἀλλὰ τὸ τάγμα τοῦτο, ἐκ διαταγῆς τοῦ Ῥώσσου στρατηγοῦ Ἀνρὲπ σχηματισθὲν δὲν συνέκειτο ἐκ δέκα λόχων, ἀλλ' ἐξ ὀκτὼ ἑκατονταρχιῶν, ὡς τότε οἱ λόχοι ἐκαλοῦντο, διοικηταὶ δ' αὐτῶν διωρίσθησαν οἱ περιώνυμοι πρόμαχοι τοῦ ἡρωϊκοῦ Σουλίου Δῆμος Δράκος, Φῶτος Τζαβέλλας, Τζήμας Ζέρβας, Τούσης Ζέρβας, Γκιόγκας Δαγκλῆς, Ζυγούρης Τζαβέλλας, Βασίλειος Ζέρβας καὶ Διαμάντης Δαγκλῆς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ῥώσσου Ἰωάννου Μπεκενδὼρφ καὶ κατόπιν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἕλληνος τὸ γένος στρατηγοῦ Ἐμ. Παπαδοπούλου.

Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1806, προσετέθησαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν τάγμα τέσσαρες ἔτι ἑκατονταρχίαι, σχηματισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ συντρόφου τοῦ μεγαλομάρτυρος Ῥήγα στρατηγοῦ Χριστοφόρου Περραιβοῦ, ὀνομασθέντος τότε ταγματάρχου ὑπὸ τοῦ Ῥώσσου ναυάρχου Συνεθήν, συνεργασθέντος δὲ πρὸς σχηματισμὸν τῶν ἑκατονταρχιῶν μετὰ τοῦ κόμητος Μοκκινίγου, τοῦ στρατηγοῦ Παππαδοπούλου, τοῦ Νοζιμώφ, τοῦ ταγματάρχου Παλατίνου καὶ τοῦ Σπυρίδωνος Γ. Βαρούχα, διακεκριμένου ἀξιωματικοῦ, μετατεθέντος τῇ αἰτήσει τοῦ Περραιβοῦ εἰς τὰς νέας ἑκατονταρχίας τὴν 17 Ἀπριλίου 1807, ὑπηρετήσαντος δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς Chteles καὶ Παπαδόπουλον, κατόπιν εἰς τὰς νέας ἑκατονταρχίας, κατὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1807 εἰς τὸν λόχον Ἀρατσιώτη, εἰς ὃν μετετέθη ἐκ τοῦ λόχου Κομμόρα μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Βούρβαχη, κατὰ τὸ 1808 εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουρὰν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Detrès, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὸ φρουραρχεῖον Παξῶν ὡς ὑπασπιστοῦ τοῦ φρουράρχου Barbier, κατὰ τὸ 1811 εἰς τὴν φρουρὰν τῶν Παξῶν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὴν φρουρὰν Κερκύρας, ὅπου μετέβη συνεπείᾳ διαταγῆς τοῦ φρουράρχου Χαλκιοπούλου, κατὰ δὲ τὴν 24 Ἰουνίου 1814, ἥτοι εὐθὺς ὡς ἐγνώσθη ὅτι ἡ προ-

στασία τῆς Ἑπτανήσου περιῆλθεν εἰς τοὺς Ἄγγλους, παραιτηθέντος δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸν στρατηγὸν Δονζελώτ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Μαΐου 1884. Δ.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Μαΐου 27. Κυριακὴ τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. — Ἑορτὴ μεγίστη, ἡμέρα καθ' ἣν ἐξεπληρώθη ἡ ἐπαγγελία τοῦ Ι. Χ. περὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁγ. Πνεύματος, ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔλαβεν ἐπίσημον ἵδρυσιν, τοῦ Πέτρου 3 χιλ. ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ κερδήσαντος [Πράξ. 6'. 41] ἑνῷ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης 120 μόνον ἦν ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων. [αὐτ. α. 14].

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, οἱ μὲν Ἰουδαῖοι ἑορτάζουσι τὴν ἐν Συνᾷ λῆψιν τοῦ νόμου, ἡμεῖς δὲ τὴν ἐν Σιὼν λῆψιν τῆς χάριτος.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, Πεντηκοστὴν λέγοντες, ἐνόουν ἅπαν τὸ ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς σήμερον χρονικὸν διάστημα [quinquagessima paschalis] πρβλ. Α'. οἰκ. Συνόδ. καν. κ. περὶ τὰ τέλη ὅμως τοῦ δ'. αἰῶνος, ὅτε καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως ὡρίσθη, Πεντηκοστὴν λέγοντες ἐνόουν ἀκριβῶς τὴν 50 ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὡς καὶ σήμερον ἐννοοῦμεν, καθ' ἣν ἑορτάζομεν, οὐ μόνον τὸ μυστήριον τῆς ἁγ. Τριάδος μετὰ τῆς ἐν δεξιᾷ προεδρείας τοῦ Υἱοῦ καὶ τῆς καθόδου τοῦ ἁγ. Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἵδρυσιν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Πόσον οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἠγάπων τὰς μυστικὰς καὶ συμβολικὰς παραστάσεις, γνωρίζουσιν, ὅσοι ποτὲ ἀνέγνωσαν περὶ τῶν ἐν ταῖς κατακόμβαις συνάξεων τῶν πρώτων Χριστιανῶν καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτῶν βίου· οὕτω, θέλοντες νὰ φανερώσωσι τὸ Τριαδικὸν τῆς Θεότητος, παρίστανον τοῦτο δι' ἑνὸς τριγώνου, ὅπερ πολλάκις ἀνήρτων ἐπὶ Σταυροῦ, ὑποδεικνύοντες ὅτι εἰς τῆς Τριάδος ἔπαθεν, ὅστις καίτοι ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὢν οὐχ ἧττον δὲν ἐχωρίσθη καὶ τῆς οὐσίας τῆς τρισυποστάτου Θεότητος· μεταξὺ τῶν μυστικῶν παραστάσεων περὶ τοῦ δόγματος τῆς ἁγ. Τριάδος, ἀκαντᾷ πρὸς τούτοις καὶ τὸ ἑξῆς προσφυὲς σύμπλεγμα, δι' οὗ, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν μὴ μεμυημένων, ὑπεδήλουν τὸ ἐν Μονάδι τριπλοῦν τῆς Θεότητος [unitas in trinitate] ἤτοι τὸ ἰνιάτον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἑπομένως ἂν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν ἴδωσιν ποτὲ τὸ σύμπλεγμα τοῦτο, ἐπὶ μαρμαρίνων λειψάνων χριστιανικῆς τέχνης ἢ ἐπὶ ἀρχαίων τινῶν Ἐκκλησιῶν ἂς μὴ ἐκλάβωσι τοῦτο ὡς τυχαῖον τῶν μαστόρων παιγνίδιον.

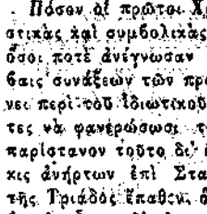

Τὸ πάλαι οἱ Χριστιανοὶ ἔμενον νήστεις ἕως ἑσπέρας κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐπιθυμοῦντες ν' ἀκούσωσι τὰς εὐχὰς τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ ἁγ. πνεύματος, ἐναντίον ὅμως τούτων, νηστευόντων ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ἐξανίσταντο σφοδρῶς οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ ὁ Θεῖος Χρυσόστομος, τὴν ἐπιμονὴν δὲ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν συνήθειαν ταύτην ἡ Ἐκκλησία οἰκονομοῦσα τὸν ἑσπερινὸν τοῦ ἁγ. Πνεύματος συνέδεσεν ἀμέσως μετὰ τῆς λειτουργίας τῆς Κυριακῆς, ὅτε τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ ἁγ. Πνεύματος τελεσθέντος, ἔλυοντο οἱ πιστοὶ τῆς κατ' ἔθος νηστείας, ἡ σύνδεσις δ' αὕτη τοῦ ἑσπερινοῦ μετὰ τῆς λειτουργίας, διέμεινε μέχρι τῆς σήμερον.

Σημειωτέον ὅτι αὕτη εἶναι καὶ ἡ μόνη Κυριακή, καθ' ἣν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐπιτρέπει τὸ κλίνειν γόνυ, τοὐναντίον ἡ Ῥωσσικὴ καὶ ἡ Δυτικὴ ἐπιτρέπει τὴν γονυκλισίαν καθ' ἁπάσας τὰς Κυριακάς.

Δὶς τὴν ἑορτὴν ταύτην, τὴν τοῦ Πάσχα, καὶ τῶν Χριστουγέννων, ἐπιτράπη κατ' ἀρχὰς μόνῳ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ, ὅπως ἐνδύηται τὸν Αὐτοκρατορικὸν Δαλματικὸν χιτῶνα, ὅστις κατὰ μικρὸν ἐγένετο κοινὸν ἔνδυμα πάντων τῶν ἐπισκόπων καὶ ὃν ἡ μετριοφροσύνη τῶν Ἀρχιερέων ἐκάλεσε Σάκκον ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς Ἰουδαϊκοὺς σάκκους τῆς μετανοίας. [Ἠσ. γ'. 24].

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ Δ. Φ.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 27 Μαΐου 1821. — Πυρπόλησις τουρκικοῦ τινὸς δικρότου ἐν Ἐρισσῷ ὑπὸ τοῦ πυροπλικοῦ τοῦ ψαριανοῦ Δημητρίου Παπᾶ-Νικολῆ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἤρξαντο ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ναυτικῶν αἱ ἐξετάσεις τῶν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ συναγωνισθησομένων βοηθῶν, γραφέων ἢ ὁπολογιστῶν. — Περὶ τὰ τέλη Ἰουνίου παραδίδεται εἰς χρῆσιν καὶ τὸ ἕτερον μέρος τῶν Θεσσαλικῶν σιδηροδρόμων τὸ μέχρι Φερσάλων. — Χίλιαι πεντακόσιαι ὀκάδες ἀκρίδος συνελέγησαν ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῆς Χαλκίδος, αἵτινες ἐρρίφησαν εἰς τὴν θάλασσαν. — Ἐγένετο εἰς τὸ Γουὶ ἡ προαγγελθεῖσα ἐπιθεώρησις τοῦ ἐνταῦθα στρατοῦ ὑπὸ τοῦ βασιλέως. — Ἐδημοσιεύθη ὁ ΑΡΞΖ' νόμος ἀποκλειστικοῦ δικαιώματος κατασκευῆς, εἰσαγωγῆς καὶ πωλήσεως τῶν παιγνιοχάρτων. — Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀνεγνώρισε τὸ ἐν Κυδωνίαις ἑλληνικὸν γυμνάσιον ὡς γυμνάσιον τοῦ Κράτους, τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀπολυομένων ἐχόντων τοῦ λοιποῦ τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράφωνται ἀπ' εὐθείας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. — Ἐδημοσιεύθησαν διατάγματα περὶ τροποποιήσεως τοῦ καταστατικοῦ τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης καὶ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν πολεμικῶν πλοίων. — Ἐδημοσιεύθη ὁ νόμος περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν ἄρθρων 1,3,4,9 καὶ 14 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ στρατοῦ νόμου. — Ὁ βασιλεὺς μεθ' ὅλων τῶν βασιλοπαίδων, πλὴν τοῦ Ἀνδρέου, ὅστις παρέμεινεν ἐνταῦθα, καὶ τῆς ἀκολουθίας του, κατῆλθεν εἰς Πειραιὰ καὶ ἐπιβὰς τῶν Ψαρῶν ἀπέπλευσεν. — Ἐντὸς ὀλίγου δεκαέξ θανατικαὶ ποιναὶ ἐκτελεσθήσονται εἰς διάφορα μέρη τοῦ κράτους. — Ἡ Κυβέρνησις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κατήργησε τὴν ἐν Ἀθήναις πρεσβείαν. — Ἀναχωροῦντος τοῦ κ. Τιμ. Φιλήμονος ἡ προεδρεία τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἑταιρίας ἀνετέθη τῷ ἀντιπροέδρῳ κ. Σπ. Π. Λάμπρῳ πρὸς ὃν δέον νὰ ἀπευθύνηται πᾶν ἔγγραφον.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Φιλίστορι. Προσθέσατε καὶ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον ὑπὸ τοῦ ἐν Σύρῳ κ. Α. Κ, Χ. ἀποσταλὲν ἡμῖν, περὶ τοῦ γνωστοῦ πλοίου τοῦ Τσαμαδοῦ «Ἄρεως», κατὰ τὴν ἐν Πύλῳ πρὸς τὸν Τουρκικὸν στόλον μονομαχίαν του. Βλέπων ὁ Ἰμπραΐμης τὸν «Ἄρη» διαφυγόντα τὴν σύλληψιν ἀπὸ τοσούτων φρεγατῶν, κορβετῶν καὶ λοιπῶν πλοίων ἅτινα περικυκλώσαντα ἐκανονοβόλουν αὐτόν, ἐξεπλάγη τοσοῦτον διὰ τὴν γενναιότητα τῶν Ἑλλήνων ναυτῶν καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ πλοιάρχου, ὥστε ἀνέκραξε μεγαλοφώνως «ντούντουνους σοῦ τζαλιμτζὴ Γκιαουροῦ ἐδεῆμ καπετὰν πασᾶ» δηλαδὴ «Πλᾶστε τὸν ἐπιδέξιον ἐκεῖνον Γκιαούρην νὰ τὸν κάμω καπετὰν πασᾶ» στράφεὶς δὲ πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν εἶπε περιφρονητικῶς· «Ἀὶπ γιαζὶκ σιζὶ» «δηλ. ἐντροπή σας, ἐντροπή σας».

Δεξιθήρα. Διατί πλοῖον καὶ ὄχι καράβιον; Ἡ λέξις καράβιον φαίνεται ἑλληνικωτάτη παραγομένη ἀπὸ τοῦ καράβου καυθέρου τῶν ξύλων. Ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ λεξικῷ τῶν Daremberg καὶ Saglio ἐν λέξει κάραβος παρατίθεται καὶ σχῆμα πλοιαρίου ἔχοντος τὸ σχῆμα τοῦ ζωϋρίου τούτου καὶ καλουμένου καραβίου.

Ἐθιμογράφῳ. Ἐκ τῶν περὶ τοῦ Μαΐου δημοτικῶν ἀσμάτων παραθέτομεν τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κλ. ἐκ Τρικάλων ἀποσταλὲν ἡμῖν:

Τώρα μαΐα, τώρα δροσιά, τώρα 'ν τὸ καλοκαῖρι.
Τώρα κ' ὁ ξένος βούλεται, νὰ πάνῃ στὴν καλή του.
Τὴν νύχτα ν' ἐκαλίγωνε, τὴν νύχτα καλιγώνει.
Χρυσὰ ἦταν τὰ πεζούλια[2] του καὶ ἀργυρὰ ν' τὰ κα[ρφιά του.
Καὶ τὰ καλιγουσύρια[3] του ἀγνίς[4] μαργαριτάρι.
Κ' ἡ κόρη ποὺ τὴν ἀγαπῇ, κ' ἡ κόρη ποὺ τὸν θέλει,
Κρατεῖ κερὶ καὶ φαίνεται, ποτήρια τὸν κερνοῦσε.
Κ' ὅσα ποτήρια τὸν κερνάει, τόσα λόγια τὸν λέει.
Πάρ' με, πάρ' με ἀγόρι μου, ν' ἐμένα μετ' ἐσένα.
Νὰ γένω γῆς νὰ σὲ κατῇς, γιοφύρι νὰ περάσῃς.
Νὰ γένω κ' ἀνημόκουνα νὰ πίνῃς μετ' ἐμένα.
Ν' ἐσὺ νὰ πίνῃς τὸ κρασί, κ' ἐγὼ νὰ λάμπω μέσα.
Νὰ λάμπω σ' ἀγκαλιάς σου νὰ λάμπω στὴν καρδιά [σου.
Νὰ ἰδῶ τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς σ' τὰ ποῦ πονάει ἐμένα.
Τὸ τρίτο τὸ μικρότερο ν' αὐτὸ πονάει ἐμένα.

Βιογράφῳ. Ἀκριβῶς τὸν μῆνα τοῦτον συμπληροῦται τριακοντάετία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ τρυφερωτάτου καὶ ἑλληνοπρεποῦς ποιητοῦ Δηλιγιάννου Βαλλᾶ ἀνεψιοῦ τοῦ διὰ τὴν «Ἐστέρπης» καὶ «Μνημοσύνης» τραγῳδίας συγκινήσαντος καὶ τέρψαντος τοὺς συγχρόνους του, ἀποθανόντος δὲ κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1854.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

36.

Ἐμένα ἀκούει ὁ κουρός,
ἐμένα βλέπει ὁ τυφλός,
ἐμένα ξέρει ὁ ἀμαθής,
ἐμένα αἰσθάνετ' ὁ νεκρός. Π.

37.

(Δημῶδες)

Πετεινὸς νυχάτος
νυχοποδχράτος,
περπατεῖ καὶ κρίνει
μὲ δικαιοσύνη.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

μυθολογικαὶ καὶ ἱστορικαί

24. Τί ἰδιάζον εἶχε τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης ἐν Σπάρτῃ;

25. Τίς Ῥωμαῖος ἐστείλε νὰ μεταφέρῃ ἐκ Θεσπιῶν καὶ Ὀλυμπίας δύο ἔξοχα ἀγάλματα, ὅπως στολίσῃ τὸν ναὸν τοῦ παλατίου του; Ποῖα καὶ διατί;

26. Τίς αὐτοκράτειρα Βυζαντινὴ μετέβασα εἰς τὰ λουτρὰ τῶν Πυθίων (ἐν Βιθυνίᾳ) ἠκολουθεῖτο ὑπὸ 4 χιλιάδων Κομήτων, Πατρικίων, Μαγίστρων κλ.;

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

34. Τὰ 'μάτια. 35. ζῶα—ὠά.
36. Τὸ κλῆμα καὶ τὸ σταφύλι.
20. Ὁ Ἰανός.
21. Ὁ γηραιὸς Κάτων.
22. Τοῦ Οὐγολίνου.
23. Ὁ Δόγης τῆς Βενετίας, ὅπως σημάνῃ τὴν θαλασσοκρατορίαν τῆς Βενετίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Γ. Κ. ἐνταῦθα. Μόνον τῶν λυόντων ἅπαντα δημοσιεύονται τὰ ὀνόματα ἐλλείψει χώρου. — κ. Ν. Ε. Εἶναι τυπογραφικὸν λάθος· οὐχὶ 18 ἔτη ἀλλὰ 18 μῆνας ἐφυλακίσθη ὁ Ἄνθιμος Ἀργυρόπουλος ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ. — κυρίαν Σιάνα Χ. Μεσδάνι. Δυστυχῶς ἐλήφθη ἀργά. — κ. Ἔχθρὸν τοῦ ἀκάθαρτος Ζάκυνθον. Ἀθῶος χαριεντισμὸς ἦτο καὶ οὐδὲν ἕτερον. Τὸν ποιητὴν Μ. δικαίως πολὺ ἐκτιμῶμεν.

Ὅσοι ἐκ τῶν κ. συνδρομητῶν, ἕνεκα ἀκατανοήτου ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας δὲν ἔλαβον φύλλα τινὰ παρακαλοῦνται νὰ κατατήσωσι τοῦτο γνωστὸν ἡμῖν ὅπως τοῖς ἀποστείλωμεν.

1. Κατὰ δύο στίχους ἐπαναλαμβάνεται ἡ στροφὴ «τ' ἀηδονάκι μου· ἡ «Μαΐ μ' δροσερὲ καὶ καλοκαιρὲ». 2. Πέτλα. 3. Ἡ τὰ ἐργαλεῖα περιέχουσα πήρα. 4. Ἀγνόν.